

מ"ת 57382/01/20 - אברהם אווזוב נגד מדינת ישראל

בית משפט השלום בנצרת

מ"ת 57382-01-20 מדינת ישראל נ' אווזוב (עציר)
תיק חיצוני: 20482/2020

בפני
מבקש
נגד
משיבה
החלטה

כבוד השופטת אפרת רבהון
אברהם אווזוב (עציר)
מדינת ישראל

לפני בקשה לעיון חוזר בהחלטה לשחרור בתנאים שניתנה ביום 29.1.20 (להלן - **הבקשה**).

נגד המבקש הוגש ביום 24.1.20 כתב אישום המייחס לו עבירה של החזקת סמים שלא לצריכה עצמית, ועבירה של החזקת סמים לצריכה עצמית, וכן בקשה למעצרו עם לתום ההליכים המשפטיים.

בדיון בבקשה שהתקיים ביום 29.1.20 הודיע ב"כ המבקש כי הוא מסכים לקיומן של ראיות לכאורה ועילת מעצר. הצדדים הודיעו, כי באופן חריג, לנוכח נסיבותיו האישיות של המבקש, שלא פורטו מחמת צנעת הפרט, והעדר עבר פלילי, הגיעו להסכמה לשחרור המבקש למעצר בית מלא בבית אחותו, בפיקוח שלה ושל בעלה, ובתנאים של הפקדה כספית, ערבות אישית וערבות צדדי ג'.

על פי הבקשה, ביום 10.2.20 התקיימה ישיבת הקראה בה הודה המבקש בעבירות המיוחסות לו בכתב האישום והורשע בהן, והופנה לשירות מבחן לשם הכנת תסקיר לעונש בעניינו, לקראת מועד לטיעונים לעונש שנקבע ליום 10.6.20.

בבקשה דנן, עותר המבקש להורות לשירות המבחן להכין תסקיר מעצר בעניינו, שיבחן את מצבו האישי והמשפחתי, והאפשרות להקלה בתנאי שחרורו. ביחס לקיומן של עילות לעיון חוזר נטען, כי עד לקבלת תסקיר המעצר יחלפו כ - 45 ימים, ותתקיים העילה בדבר חלוף זמן ניכר, ובהגשת תסקיר מעצר יש לראות "שינוי נסיבות".

המשיבה מתנגדת לבקשה שלטענתה לא מתקיימים בה התנאים הקבועים בחוק לעיון חוזר בהחלטה. .

לאחר שבחנתי מכלול הנסיבות מצאתי כי דינה להידחות משלא עלה בידי המבקש להראות כי מתקיימות בעניינו עילות הסף לקיומו של עיון חוזר.

על פי סעיף 52(א) לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים), התשנ"ו - 1996 (להלן: חוק המעצרים) רשאי נאשם ששוחרר לחלופת מעצר לפנות לבית המשפט בבקשה לעיון חוזר בעניין הנוגע לתנאי השחרור, אם נתגלו עובדות חדשות, השתנו הנסיבות, או עבר זמן ניכר מעת מתן ההחלטה, אשר יש בהן כדי להשפיע על תנאי השחרור.

בענייננו, לא עלה בידי המבקש להראות כי מאז ניתנה ההחלטה, שתנאיה נקבעו לבקשתו ובהסכמתו, חל שינוי מהותי בנסיבות, המצדיק עיון בה. הודאת המבקש בעבירות שיוחסו לו בכתב האישום והרשעתו בהן, מהווה שינוי נסיבות, שאינו מקים עילה לעיון חוזר להקלה בתנאי השחרור, והמבקש אף לא טען כך. באשר לעילה בדבר חלוף "זמן ניכר", המבקש לא טען כי היא מתקיימת בענייננו בנסיבות בהן הוגשה הבקשה עוד בטרם חלף חודש מאז ניתנה, ואת טענתו כי עד למועד בו יוגש תסקיר המעצר יתמלא תנאי זה, אין בידי לקבל, באשר אינה מתיישבת עם הדרישה לקיומו של תנאי זה במועד הגשת הבקשה לעיון חוזר, ולא במועד עתידי ערטיילאי.

די באמור כדי להורות על דחיית הבקשה.

למעלה מן הנדרש אוסיף, כי מן הבקשה עולה לכאורה (בסעיף 7), כי תכליתו של תסקיר המעצר המבוקש, לבחון אפשרות שילובו של המבקש בהליך טיפולי-שיקומי במסגרת שירות המבחן, עוד לפני שתידון התאמתו לכך במסגרת התיק העיקרי. כאמור, בתיק העיקרי ניתנה החלטה על הגשת תסקיר לעונש עד למועד הדיון, שמטבע הדברים, תכלול חוות דעת גם בהיבט הטיפולי-שיקומי של המבקש. לא מצאתי בבקשה כל נימוק מניח את הדעת להצדקה שיש במתן צו להכנת תסקיר **מעצר** באותו עניין, וכיצד מתיישבת בקשה זו, עם פסיקת בית המשפט העליון לפיה, לצד זכותו של נאשם להגיש בקשה לעיון חוזר בעניינו, עליו לעשות זאת באופן סביר ומידתי, בהתחשב גם בהקצאת הזמן הנדרשת לכך מטעם הרשויות (ר': כב' השופט י' אלרון בבש"פ 1523/18 מדינת ישראל נ' פלוני (פורסם במאגרים) (2018)), זאת גם, בשים לב לימים הלא-רגילים בהם אנו נתונים, על רקע משבר נגיף הקורונה, והשלכותיו הידועות על מצבת כוח-האדם בשירות המבחן, כעל יתר הרשויות, והצורך במתן עדיפות בנסיבות אלה, להקצאת המשאבים להכנת תסקירי מעצר ביחס לעצורים הנתונים במעצר, על פני עניינו של המבקש, שמצוי בטיפול שירות המבחן וכבר קבוע למתן חוות דעת.

לנוכח האמור, הבקשה נדחית.

המזכירות תמציא ההחלטה.

ניתנה היום, כ"ח אדר תש"פ, 24 מרץ 2020, בהעדר הצדדים.